

Sygn. akt I C 1460/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Gliwicach Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Korfanty

Protokolant: Dorota Parchatko – Zalewska

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2017 roku w Gliwicach

na rozprawie sprawy z powództwa **K. P.**

przeciwko Towarzystwu (...) SA w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) SA w W. na rzecz powódki K. P. kwotę 22.035,97 zł (dwadzieścia dwa tysiące trzydzieści pięć złotych i 97/100) z ustawowymi odsetkami od następujących kwot:

- 20.000, 00 zł (dwadzieścia tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 14 kwietnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- 2.035,97 zł (dwa tysiące trzydzieści pięć złotych i 97/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 4 października 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 1.770, 10 zł (jeden tysiąc siedemset siedemdziesiąt złotych i 10/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

2. oddala powództwo w pozostałej części.

SSR Grzegorz Korfanty

Sygn. akt I C 1460/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 29 września 2015 roku powódka K. P., zastępowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o zasądzenie od pozwanej Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 38.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 4 października 2015 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 2 647,56 zł tytułem poniesionych przez powódkę kosztów leczenia oraz kosztów dojazdu do placówek medycznych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 4 października 2015 roku do dnia zapłaty. Nadto, powódka wniosła o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje żądanie powódka wskazała, że w dniu 14 kwietnia 2015 roku w K., doszło do kolizji spowodowanej przez kierującego pojazdem O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) – D. O., który nie zachował należytej ostrożności w kierowaniu pojazdem i zjechał na przeciwny pad ruchu doprowadzając do zderzenia z prawidłowo poruszającą się pojazdem marki V. (...) powódką. Wina sprawcy została stwierdzona wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 4 sierpnia 2015 roku, sygn. akt IX K 680/15. W dniu spowodowania zdarzenia jego sprawca, był objęty ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych udzielanym przez pozwaną. Na skutek zdarzenia powódka doznała wieloodłamowego złamania trzonu i nasady dalszej

lewej kości piszczelowej, złamania trzonu kręgu L5 oraz stłuczenia obu podudzi z otarciami naskórka. Doznane przez powódkę urazy skutkowały koniecznością hospitalizacji, a następnie leczenia w warunkach ambulatoryjnych. Pozwem powódka domagała się przyznania jej zadośćuczynienia za ból i cierpienia fizyczne w kwocie 50.000 zł, pomniejszonego o wypłaconą dotychczas przez pozwaną kwotę 12 000 zł.

Powódka podniosła również, że na skutek zdarzenia z dnia 14 kwietnia 2015 roku musiała ponieść koszty leczenia w kwocie 2 531,3 zł, na które składał się koszt zakupu niezbędnych leków oraz środków opatrunkowych i higienicznych w wysokości 262,70 zł, środki ortopedyczne niezbędne z uwagi na dolegliwości powódki w kwocie 86 zł, a także koszt przeprowadzenia niezbędnych konsultacji medycznych oraz rehabilitacji w kwocie 2 182,60 zł. Pozwana w toku postępowania wypłaciła na rzecz powódki z tego tytułu odszkodowanie w kwocie 320,19 zł. Nadto w związku z pobytem w szpitalu powódka zakupiła wymaganą odzież i ręczniki w kwocie 153,50 zł. Natomiast koszty związane z dojazdem do placówek medycznych wyniosły 382,95 zł - pozwana w toku postępowania likwidacyjnego wypłaciła z tego tytułu odszkodowanie w kwocie 100 zł. Żądana kwota 2 647,56 zł stanowi różnicę pomiędzy należnym jej odszkodowaniem a kwotą już wypłaconą.

Odnosząc się do żądania w zakresie odsetek ustawowych powódka wyjaśniła, że ich zasądzenia domaga się od daty wymagalności roszczenia przypadającej na następny dzień żądanej zapłaty zadośćuczynienia i odszkodowania określonej w skierowanym do pozwanej wezwaniu do zapłaty.

W odpowiedzi na pozew pozwana Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W., zastępowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Pozwana podniosła, iż zajmowała się likwidacją szkody zgłoszonej przez powódkę i przyznała zasadę swojej odpowiedzialności. Zakwestionowała jednak wysokość roszczenia powódki o wypłatę zadośćuczynienia jako niewykazaną. Pozwana po ustaleniu powstania u powódki trwałego uszczerbku na zdrowiu oszacowanego na 10%, przyznała jej zadośćuczynienie w kwocie 12 000 zł. Pozwana nie uznała roszczeń powódki z tytułu kosztów prywatnych wizyt lekarskich i rehabilitacji, kosztów medykamentów i środków opatrunkowych oraz odzieży osobistej, ręczników, kosmetyków i dojazdów ponad już wypłaconą kwotę 420,19 zł. Pozwana podniosła, iż powódka nie wykazała, że prywatne leczenie było konieczne. Wobec tego pozwana nie uznała kosztów dojazdów związanych z prywatnymi wizytami lekarskimi powódki. Podniosła, iż faktura za zakup paliwa nie jest dowodem na zasadność roszczeń powódki z tytułu kosztów przejazdów. Pozwana zakwestionowała także roszczenie odsetkowe.

Pismem procesowym z dnia 28 kwietnia 2016 roku powódka rozszerzyła powództwo wnosząc o zasądzenie na jej rzecz dodatkowo kwoty 2 172 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 19 marca 2016 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za utracone przez powódkę dochody w związku z niezdolnością do pracy spowodowaną obrażeniami odniesionymi na skutek wypadku z dnia 14 kwietnia 2015 roku. Powódka wskazała, że w okresie od 14 kwietnia 2015 roku do grudnia 2015 roku przebywała na zwolnieniu lekarskim i nie mogła świadczyć pracy. Powódka zażądała zasądzenie odsetek od dnia 19 marca 2016 roku tj. od daty wymagalności roszczenia przypadającej na dzień następny po dacie żądanej zapłaty. Powódka wniosła o zasądzenie na rzecz powódki kosztów procesu przy uwzględnieniu całości dochodzonego roszczenia.

Pismem procesowym z dnia 25 sierpnia 2017 roku pozwana zakwestionowała roszczenie powódki o zasądzenie kwoty 2 172 zł tytułem traconych dochodów jako niedowiedzionych co wysokości i co do zasady albowiem powódka nie wykazała stosownymi dokumentami, iż utraciła dochody w związku ze zdarzeniem z dnia 14 kwietnia 2015 roku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 kwietnia 2015 roku w K. doszło do kolizji drogowej – kierujący pojazdem marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) D. O., nie zachował należytej ostrożności w kierowaniu pojazdem i jechał na przeciwny pas ruchu, doprowadzając do zderzenia z prawidłowo poruszającą się pojazdem marki V. (...) K. P..

W dniu spowodowania kolizji pojazd kierowany przez jego sprawcę był objęty obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych udzielanym przez Towarzystwo (...) Spółkę Akcyjną w W..

Wina sprawcy wypadku została stwierdzona wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 4 sierpnia 2015 roku, sygn. akt IX K 680/15.

/okoliczności bezsporne/

Bezpośrednio po zdarzeniu K. P. została przewieziona do Szpitala w K., skąd transportem medycznym w pozycji leżącej została przetransportowana do (...) Centrum Medycznego Sp. z o.o. w G., gdzie rozpoznano u niej wieloodłamowe złamanie trzonu i nasady dalszej lewej kości piszczelowej, złamanie trzonu kręgu L5, stłuczenie obu podudzi z otarciami naskórka. Zastosowano leczenie zachowawcze przez zaopatrzenie powódki m.in. w gorset, a także zlecono zastosowanie leków: F., K., P., T., P.. Wyciąg szkieletowy utrzymano przez 2 tygodnie a następnie założono gips stopowo-udowy. Powódka była hospitalizowana do 30 kwietnia 2015 roku. Przy wypisie z placówki medycznej zalecono powódce stosowanie gorsetu do piniozacji, chodzenie przy pomocy kul bez obciążania chorej kończyny oraz kontrolę w (...). Po opuszczeniu szpitala, K. P. kontynuowała leczenie w trybie ambulatoryjnym. W dniu 24 czerwca 2015 roku zdjęto gorset.

/dowody: pismo z dn. 14.4.2015 r. k. 8, wynik badania TK k. 9, karta informacyjna k. 10, wynik badania k. 11, historia choroby (...) w G. k. 12, historia zdrowia i choroby w (...) Centrum Medycznego sp. z o.o. w G. k. 13-15/

Powódka początkowo poruszała się przy użyciu balkonika przez około 1,5 miesiąca, a następnie przy pomocy kul do dnia 13 lipca 2015 roku, kiedy to ściągnięto powódce gips. Następnie jeszcze przez miesiąc powódka poruszała się przy użyciu jednej kuli. K. P. nosiła gorset przez okres 3 miesięcy od dnia wypadku na całej długości kręgosłupa.

Przez pierwsze 2 tygodnie po opuszczeniu szpitala powódka bała się samodzielnie chodzić. Korzystała z pomocy bliskich przy codziennych czynnościach takich jak wstanie z łóżka, przejście do toalety czy mycie.

/dowód: zeznania powódki k. 72v-73/

K. P. zgłosiła się do (...) Centrum (...) w G. celem podjęcia rehabilitacji, gdzie była na dwóch wizytach. Przeprowadzono z powódką wywiad i skierowano ją na zabiegi rehabilitacyjne. Wizyty i zabiegi były płatne. Zabiegi trwały 2 tygodnie i odbywały się codziennie. Zabiegi polegały m.in. na godzinnej gimnastyce oraz naświetlaniu polem magnetycznym.

Jako że termin wizyt lekarskich u specjalisty ortopedy finansowanych ze środków publicznej służby zdrowia był odległy, K. P. zdecydowała się na leczenie prywatne, które trwało od maja 2015 roku do września 2015 roku.

/dowody: zeznania powódki k. 72v-73/

W związku z wypadkiem z dnia 14 kwietnia 2015 roku K. P. poniosła koszty leczenia, na które składały się koszty:

- zakupu leków w kwocie 165,56 zł (faktura VAT nr (...) na kwotę 39,58 zł; faktura VAT nr (...) na kwotę 33,43 zł; faktura VAT nr (...) na kwotę 92,55 zł);
- środków opatrunkowych i higienicznych w kwocie 97,94 zł (faktura VAT nr (...) na kwotę 30,97 zł; faktura nr (...) na kwotę 14,98 zł, faktura nr (...) na kwotę 4,43 zł; faktura nr (...) na kwotę 38,66 zł, faktura VAT nr (...) na kwotę 8,90 zł);
- środków ortopedycznych w kwocie 86 zł (faktura VAT nr (...) na kwotę 60 zł; faktura VAT nr (...) na kwotę 26 zł).

Powódka poniosła także koszty konsultacji medycznych oraz rehabilitacyjnych w kwocie 2 182,60 zł (faktura nr (...) na kwotę 200 zł; faktura nr (...) na kwotę 360 zł; faktura nr (...) na kwotę 180 zł; faktura nr (...) na kwotę 150 zł, rachunek

nr (...) na kwotę 50 zł; faktura nr (...) na kwotę 240 zł; faktura nr (...) na kwotę 480 zł; rachunek nr (...) na kwotę 500,60 zł; rachunek (...) na kwotę 22 zł).

Koszty związane z dojazdem do placówek medycznych oraz koszty transportu medycznego wyniosły 382,95 zł (faktura VAT nr (...) na kwotę 45 zł, faktura VAT (...) na kwotę 237,99 zł, faktura nr (...) na kwotę 99,96 zł).

W związku z pobytem w szpitalu powódka dokonała zakupu odzieży oraz ręczników na kwotę 153,50 zł (faktura nr (...)).

/dowody: faktura VAT nr (...) k.18, faktura VAT nr (...) k. 22; faktura VAT nr (...) k. 23; faktura VAT nr (...) k. 26; faktura VAT nr (...) k. ; faktura nr (...) k. 28, faktura nr (...) k. 29; faktura nr (...) k. 30, faktura VAT nr (...) k. 31, faktura VAT nr (...) k. 24, faktura VAT nr (...) k. 25, faktura nr (...) k. 19; faktura nr (...) k. 20; faktura nr (...) k. 21; faktura nr (...) k. 32, rachunek nr (...) k. 33; faktura nr (...) k. 34; faktura nr (...) k. 35; rachunek nr (...) k. 16, k. 39; rachunek (...) k. 17, k. 40, faktura VAT nr (...) k. 27, faktura VAT (...) k. 36, faktura nr (...) k. 38, faktura nr (...) k. 37/

W chwili wypadku powódka była zatrudniona na podstawie umowy zlecenia z dnia 5 marca 2015 roku zawartej z (...) Spółka Jawna z siedzibą w K.. Powódka wykonywała czynności polegające m.in. na sprzedaży produktów E. na terenie stoiska handlowego zlokalizowanego w Centrum Handlowym Europa Centralna – G.. Z tytułu wykonywania czynności zlecenia E. zobowiązała się zapłacić wynagrodzenie w wysokości 8 zł netto za godzinę. Dodatkowe wynagrodzenie miało być przyznawane za efektywne wprowadzenie produktów P. na rynek. Umowa została zawarta na okres od 5 marca 2015 roku do 5 czerwca 2015 roku. Zapłata wynagrodzenia za każdy miesiąc miała nastąpić z dołu przelewem do 15 dnia następnego miesiąca kalendarzowego na rachunek bankowy powódki. Czas pracy był ruchomy, co oznaczało, iż po przepracowaniu 8 godzin powódka mogła sama zdecydować czy będzie pracowała między 8 a 12 godziną. Powódka pracowała do 13 kwietnia 2015 roku. Po wypadku przebywała na zwolnieniu lekarskim, nie otrzymując świadczenia chorobowego. Powódka nie wróciła do pracy na zajmowanym stanowisku ze względu na likwidację stoiska.

Na podstawie wskazanej umowy powódka otrzymała wynagrodzenie za miesiąc marzec 2015 roku w kwocie 1692 zł brutto, za miesiąc kwiecień 2015 roku w kwocie 290 zł brutto.

/dowód: umowa zlecenia z dnia 5.3.2015 r. k. 81-84, potwierdzenie dokonania przelewu k. 85, zaświadczenie o dochodach k. 86, zeznania powódki k.72v-73, k. 141v/

Pismem z dnia 31 sierpnia 2015 roku powódka wezwała pozwaną do zapłaty na jej rzecz kwoty 50 000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 3 067,75 zł tytułem odszkodowania za poniesione przez nią koszty leczenia oraz dojazdu do placówek medycznych, w terminie do dnia 3 października 2015 roku. Pozwana po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego przyznała powódce kwotę 12 000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 420,19 zł tytułem kosztów leczenia.

Pismem z dnia 8 lutego 2016 roku powódka wezwała uzupełniająco pozwaną do zapłaty kwoty 2 172 zł tytułem odszkodowania za utracone przez poszkodowaną dochody w związku z niezdolnością do pracy spowodowaną obrażeniami odniesionymi na skutek wypadku komunikacyjnego z dnia 14 kwietnia 2015 roku, a to w terminie do dnia 18 marca 2016 roku. W odpowiedzi pozwana wezwała powódkę do złożenia dokumentacji uzupełniającej w celu wyliczenia utraconego dochodu.

/dowód: pismo z dn. 31.8.2015 r. k. 41-44, pismo z dn. 8.2.2016 r. k.87-88, k.151-151v, pismo z dn. 28.2.2016 r. k. 152/

U powódki K. P., ze względu na wygojone złamanie trzonu kręgu L5 bez zaburzeń czynnościowych oraz wygojone złamanie lewego podudzia bez deformacji i zaburzeń czynnościowych, nie stwierdzono istnienia trwałego uszczerbku powypadkowego w związku ze zdarzeniem z dnia 14 kwietnia 2015 roku. Wobec zakończenia leczenia we wrześniu 2015 roku, a więc przed upływem 6 miesięcy od daty wypadku, nie zachodzi również tzw. długotrwały uszczerbek na zdrowiu.

Leczenie powódki trwało około 5 miesięcy. Nasilenie dolegliwości bólowych i cierpień powódki w bezpośrednim okresie powypadkowym było bardzo duże i wymagało stałego, całodobowego stosowania leków przeciwbólowych.

Po 29 kwietnia 2015 roku dolegliwości miały charakter podostry, przewlekły i malały z upływem czasu leczenia. Po wrześniu 2015 roku pojawiają się okazjonalnie.

Powódka odczuwa ból przy szybszym chodzeniu, boli ją kręgosłup gdy dłużej siedzi lub stoi.

Rokowania co do stanu zdrowia powódki w przyszłości są bardzo dobre. Aktualnie powódka nie leczy się i normalnie funkcjonuje w życiu społecznym.

W ocenie biegłego sądowego w związku ze zdarzeniem i leczeniem jego skutków pozostają poniesione przez K. P. wydatki na zakup leków, środków ortopedycznych oraz koszt rehabilitacji ruchowej. Bez uzasadnienia medycznego i związku z obrażeniami nie miały wydatki poczynione na paliwo, zakup środków higieny osobistej, bielizny oraz niektórych leków. Co do transportu medycznego wskazano, iż umowa kontraktowa szpitala z NFZ przewiduje transport chorego jeśli jest to uzasadnione jego stanem klinicznym. W innych przypadkach chory transportowany jest na własny koszt. Wobec tego skoro powódka została zobowiązana do pokrycia kosztów jej transportu ze szpitala do domu, jej obrażenia nie kwalifikowały się do transportu refundowanego przez NFZ.

/dowód: opinia biegłego sądowego specjalisty ortopedy - traumatologa k. 93–99, zeznania powódki k. 72v-73/

Przedmiotowe zdarzenie nie miało dla powódki charakteru traumatycznego. Jednakże powódka w swojej bezpośredniej reakcji na zdarzenie stanęła w obliczu silnego stresu. Początkowo powódce towarzyszyły katastroficzne myśli, które na skutek oswojania się z sytuacją i wsparciu bliskich ustępowały obiektywnemu odbiorowi rzeczywistości. Powódka ma obawy przed prowadzeniem samochodu. Jeździ samochodem, ale jako pasażer.

Powódka nie wymaga ani nie wymagała podjęcia terapii w związku ze skutkami wypadku. W przyszłości nie należy spodziewać się problemów na tle psychologicznym w związku z przedmiotowym wypadkiem. Obecnie jeżeli u powódki występuje dyskomfort emocjonalny to jest on przemijającą reakcją na stresory psychospołeczne.

/dowód: opinia biegłych sądowych specjalistów psychiatrii i psychologa k. 122–127, zeznania powódki k. 72v-73/

Powyższy stan faktyczny został częściowo ustalony w oparciu o okoliczności bezsporne, zaś w pozostałym zakresie w oparciu o wymienione wyżej dowody z dokumentów, zeznania powódki oraz opinii biegłych sądowych.

Zarówno treść jak i autentyczność dokumentów zgromadzonych w materiale dowodowym nie były kwestionowane przez żadną ze stron, a i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu. W konsekwencji, Sąd przydał tym dokumentom moc dowodów w całości.

Zasadniczo, Sąd przydał moc dowodu zeznaniom powódki, albowiem były one logiczne, zbieżne z pozostałym materiałem zebrany w sprawie oraz wiarygodne. Powódka w sposób precyzyjny opisała przebieg zastosowanego u niej leczenia, a także skutki zdarzenia z dnia 14 kwietnia 2015 roku i ich wpływ na codzienne życie powódki. Sąd odmówił wiarygodności tym zeznaniom jedynie w tej części, w której powódka twierdziła, że w związku z doznanymi przez nią urazami nie wróciła do pełnej sprawności fizycznej – m.in. utyka na lewą nogę albowiem pozostawały one sprzeczne z wnioskami rzetelnej i fachowej opinii biegłego sądowego z zakresu chirurgii i ortopedii, który wskazał, że powódka porusza się samodzielnie i całkowicie sprawnie oraz sprawnie wykonuje wszystkie czynności życiowe. Biegły wskazał, iż stan zdrowia powódki jest porównywalny do stanu zdrowia innych osób tej samej płci i grupy wiekowej.

Sąd oparł się na sporządzonych w toku postępowania opiniach biegłych z zakresu chirurgii i ortopedii oraz psychiatrii i psychologii. Wszystkie opinie były fachowe i rzetelne, a wiedza i doświadczenie biegłych sądowych nie budziły wątpliwości Sądu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo należało uznać za uzasadnione częściowo.

Odpowiedzialność pozwanej za skutki zdarzenia z dnia 9 grudnia 2013 roku była bezsporna. Opierała się ona na treści przepisu art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja

2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152) oraz przepisu art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c. oraz art. 415 k.c. Sporna pozostawała jedynie wysokość należnych powódce zadośćuczynienia oraz odszkodowania.

Zachowując chronologię roszczeń przyjętą przez powódkę w pozwie, w pierwszej kolejności Sąd odniesienie się do żądania zadośćuczynienia, a następnie – odszkodowania.

I tak, zgodnie z treścią przepisu art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Przepis art. 445 § 1 k.c. stanowi z kolei, iż w takich wypadkach sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia należy mieć na uwadze, że jego celem jest złagodzenie doznanej przez powoda krzywdy, oraz iż ma ono charakter kompensacyjny, przez co jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość.

Z drugiej strony należy mieć na uwadze, iż wysokość zadośćuczynienia nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy oraz aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc powinna być utrzymana w rozsądnych granicach.

Krzywdy, jako szkody niemajątkowej, nie sposób wymierzyć w kategoriach ekonomicznych. Polega ona na ujemnych przeżyciach poszkodowanego związanych

z cierpieniem fizycznym i psychicznym. Tego rodzaju uszczerbki mogą być łagodzone przez dostarczenie poszkodowanemu środków materialnych, pozwalających mu zaspokoić

w szerszej mierze jego potrzeby. Ustalając wysokość zadośćuczynienia winno się wziąć pod uwagę przede wszystkim obiektywne czynniki, jak stopień i czas trwania cierpień fizycznych oraz psychicznych, ich rodzaj i intensywność, trwałość skutków czynu niedozwolonego, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanego, bezradność życiową, utratę kontaktów towarzyskich (porównaj: D. I., Z. przyznawania i ustalania wysokości zadośćuczynienia pieniężnego w razie naruszenia dobra osobistego, KPP 2001, z. 3).

Biorąc pod uwagę zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd doszedł do przekonania, iż należne powódce zadośćuczynienie winno wynosić łącznie kwotę

32.000 zł, przy uwzględnieniu wypłaconej już na etapie postępowania likwidacyjnego kwoty 12.000 zł.

Powódka uczestniczyła w zdarzeniu drogowym, w wyniku którego doznała obrażeń skupiających się przede wszystkim w lewej kości piszczelowej oraz w okolicy kręgosłupa. Choć wobec wygojenia się stwierdzonych złamań, nie ustalono istnienia trwałego uszczerbku powypadkowego w związku ze zdarzeniem z dnia 14 kwietnia 2015 roku, nie bez znaczenia pozostają dolegliwości bólowe i cierpienia powódki towarzyszące jej w bezpośrednim okresie powypadkowym. Niewątpliwie już sam udział powódki w zdarzeniu nie tylko wywołał u niej negatywne doznania psychiczne – związane choćby z samym uczestniczeniem w nim, koniecznością podjęcia leczenia, wyłączeniem z aktywności zawodowej i akademickiej na okres rekonwalescencji, ale i negatywne doznania fizyczne w postaci uszkodzenia trzonu kręgu L5 i lewej kości piszczelowej.

Okres leczenia powódki był stosunkowo długi, gdyż trwał około 5 miesięcy i wiązał się z koniecznością hospitalizacji przez ponad dwa tygodnie bezpośrednio po zdarzeniu. W ocenie Sądu jest oczywistym, że okresowe wyłączenie powódki z nieograniczonego uczestniczenia w czynnościach życia codziennego (zarówno w sferze prywatnej, zawodowej jak i akademickiej), a później okupienie tych czynności odczuwanym bólem, które przed wypadkiem nie występowały, musiało stanowić dla niej znaczną niedogodność. Dyskomfort ten potęgowany był także silną reakcją stresową powódki na zdarzenie z dnia 14 kwietnia 2015 roku w bezpośrednim okresie powypadkowym. Te wszystkie

dolegliwości miały zatem nie tylko odzwierciedlenie w sferze fizycznej powódki, ale i w jej sferze psychicznej, skoro powódka mimo woli musiała dostosować się do zmienionych warunków jej funkcjonowania i starać się zaakceptować swoją okresową niesprawność.

Sąd miał przy tym na uwadze, że rokowania co do stanu zdrowia powódki są pomyślne. W trakcie leczenia uzyskano pełne i prawidłowe wygojenie się złamań, a wcześniej podjęta rehabilitacja umożliwiła odzyskanie pełnej sprawności ruchowej.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd doszedł do przekonania, że należne powódce zadośćuczynienie winno wynosić 32 000 zł. Jako że na etapie przedsądowym powódce wypłacono zadośćuczynienie do kwoty 12 000,00 zł, zasądzeniu na jej rzecz podlegała pozostała kwota w wysokości 20 000 zł.

Jak wyjaśniono na wstępie, na kwotę dochodzoną przez powódkę składało się także odszkodowanie, którego składnikami były – odszkodowanie za poniesione koszty zakupu leków, środków opatrunkowych i higienicznych, środków ortopedycznych oraz koszty przeprowadzenia konsultacji medycznych i rehabilitacyjnych, a także koszty przejazdów do placówek medycznych, jak również odszkodowanie za utracony przez powódkę zarobek.

Jeśli chodzi o żądanie zasądzenia odszkodowania wymaga wskazania, że zgodnie z treścią przepisu art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. Odszkodowanie przewidziane w art. 444 § 1 k.c. obejmuje wszelkie wydatki (koszty) pozostające w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, jeżeli są konieczne (niezbędne) i celowe (porównaj: M. N. [w:] Kodeks..., s. 425; G. B. [w:] Komentarz..., s. 416; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2008 r., II CSK 425/07, M. Praw. 2008, nr 3, s. 116).

Sąd uznał za zasadne domaganie się przez powódkę zwrotu poniesionych kosztów leczenia w łącznej kwocie 2 456,16 zł, na którą składały się koszty zakupu leków, środków ortopedycznych, konsultacji medycznej i rehabilitacyjnej, albowiem w przekonaniu Sądu w tym zakresie koszty te pozostawały w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem z dnia 14 kwietnia 2015 roku. Bez uzasadnienia medycznego i związku z obrażeniami nie miały wydatki poczynione na paliwo, zakup środków higieny osobistej, bielizny oraz niektórych leków, co z resztą przyznała sama powódka na rozprawie w dniu 10 grudnia 2015 roku. W ocenie Sądu nieuzasadniony był również koszt transportu medycznego, gdyż w razie gdyby stan kliniczny powódki na to wskazywał zostałaby ona przewieziona we wskazane miejsce ze środków publicznej służby zdrowia.

Jednocześnie, Sąd w całości oddalił żądanie powódki co do odszkodowania za utracony przez nią zarobek, gdyż powódka nie wykazała wysokości tego roszczenia. Na podstawie przedłożonych dokumentów Sąd samodzielnie nie był w stanie wyliczyć, jaką kwotę wynagrodzenia powódka faktycznie uzyskalaby, gdyby w czasie niezdolności do pracy wykonywała obowiązki zawodowe. Rzetelne wyliczenie tych należności leżało po stronie powódki, która winna w sposób niebudzący wątpliwości wykazać wysokość dochodzonego w tej części odszkodowania, w szczególności, że wysokość wyliczeń powódki została zakwestionowana przez pozwaną w jej odpowiedzi na rozszerzenie powództwa.

Mając na uwadze powyższe, jako że na etapie przedsądowym pozwana wypłaciła powódce kwotę 420,19 zł tytułem odszkodowania za poniesione koszty leczenia, zasądzeniu na jej rzecz podlegała pozostała kwota w wysokości 2 035,97 zł, o czym zbiorczo – wraz z kwotą zasądzoną z tytułu zadośćuczynienia – Sąd orzekł jak w punkcie 1. sentencji wyroku. Żądanie w pozostałej części podlegało oddaleniu jako niewykazane, o czym Sąd orzekł w punkcie 2. sentencji wyroku.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie od zasądzonych roszczeń tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 481 § 1 i 2 k.c.

w zw. z art. 455 k.c.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c., zgodnie z którym

w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Łącznie koszty procesu w niniejszej sprawie wyniosły 8136,61 zł. Jako, że powódka utrzymała się ze swoim żądaniem w 51,46 %, winna ponieść 48,54 % kosztów procesu wygenerowanych w niniejszym postępowaniu. Suma kosztów poniesionych przez powódkę wyniosła 5 719,61 zł, a zatem pozwana winna zwrócić na jej rzecz kwotę 1 770,10 zł.

SSR Grzegorz Korfanty